

Koloman **GÖGH**

SIEŇ SLÁVY SLOVENSKÉHO FUTBALU

Stanislav **SEMAN**

Ján **ČAPKOVIČ**

2023

Ján **MICHALKO**

Karol **POLÁK**

Športová aktivita ako žiadna iná,
ktorá so sebou prináša zábavu
a jedinečný úvod do hrania futbalu
prostredníctvom pohybu, hier
a kúzla Disney rozprávok!

Určené pre dievčatá vo veku 5 – 8 rokov.

Viac informácií na
www.playmakers.sk

ONLINE ŠKOLENIE TRÉNEROV SFZ GRASSROOTS LEADER

Odštartuj svoju
trénerskú cestu aj ty.

Urob prvý krok,
aby si sa stal trénerom
futbalu.

všetky informácie:
www.futbalsfz.sk/treneri/skolenia/sfz-grassroots-leader/

SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO FUTBALU

Vážení športoví priatelia,

pred siedmimi rokmi približne v tomto čase a v očakávaní prvej slovenskej účasti na finálovom turnaji Eura 2016 vo Francúzsku sme slávnostne otvárali Sieň slávy slovenského futbalu a uvádzali do nej, symbolicky, jej prvých 11 laureátov. Odvtedy každý rok k nim pribudla päťka ďalších skvelých osobností, ktoré sa nezaбудnuteľným spôsobom zaslúžili o slovenský futbal, jeho rozvoj a dobré meno doma i všade vo svete.

Do exkluzívnej spoločnosti vstupuje čerstvé kvinteto. Jeho vstupenkami do nej boli ich športové celoživotné kariéry, neodmysliteľne spojené s futbalom. Do siene slávy uvádzame majstra Európy, víťaza Pohára víťazov pohárov, zlatého olympijského medailistu, dlhoročného úspešného lekára slovenských klubových a (česko)slovenských reprezentačných výberov aj novinársko-moderátorskú legendu.

Doplnia tak zoznam svojich 41 predchodcov, ktorí - každý

vo svojej dobe - svojou športovou aj ľudskou výnimočnosťou písali dejiny slovenského futbalu. Tie sú i prostredníctvom Siene slávy slovenského futbalu každým rokom farebnejšie a podrobnejšie. Navyše tento proces uchovávanía pamiatky našich predchodcov, ktorí môžu byť inšpiráciou pre súčasné a budúce generácie, sa vlastne nikdy neskončí.

Je dôležité si pripomínať, koľko skvelých ľudí v podobe hráčov, trénerov, rozhodcov, funkcionárov, lekárov a novinárov dokázalo Slovensko ponúknuť fanúšikom najkrajšej kolektívnej hry nielen doma, ale aj na európskej či svetovej úrovni. Je pre mňa ctou, že môžem zablahoželať a poďakovať sa všetkým novým členom Siene slávy slovenského futbalu osobne a rodinným príslušníkom tých, ktorí už nie sú medzi nami. Nepochybujem, že nás nikdy nebude málo.

Ján Kováčik
prezident SFZ

BULLETIN SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO FUTBALU/ŠPORT EXTRA

g **Vydal:** Slovenský futbalový zväz v spolupráci s denníkom Šport g **Zostavovateľ:** PETER ŠURIN g **Zodpovedný redaktor:** PETER ŠURIN

g **Autori:** JURAJ ČURNÝ, MARCEL MERČIAK, PETER ŠURIN. **Fotografie:** ROMAN FERSTL, PETRA ÁČOVÁ, SITA, TASR, ARCHÍV ŠPORTU, ARCHÍV JÁNA MICHÁLK. **Grafická úprava:** ERIKA ŠTEKELOVÁ, CODES CREATIVE (obálka). **Korektúry:** JURAJ PODOLAN.

Tlač: Slovenská Grafia a.s., Pekná cesta 6, 843 03 Bratislava. **Uzavierka:** 17. 3. 2023.

Ako príloha denníka Šport samostatne nepredajné.

Je ctou byť súčasťou tejto futbalovej rodiny

Od tretieho marcového pondelka roku 2023 má Sieň slávy slovenského futbalu 46 laureátov. Po ôsmich rokoch existencie vstúpilo do nej 33 hráčov, 7 trénerov (na upresnenie, všetci boli v hráčskom veku aj aktívnymi futbalistami, viacerí aj reprezentantmi), dvaja rozhodcovia, dvaja novinári a dvoch je možné zahrnúť do širokospektrálnej skupiny „iní“ (funkcionár, lekár).

Spája ich všetkých skutočnosť, že boli (a sú) to výnimočné osobnosti, absolútne špičkoví machri na futbalovom ihrisku či v prostredí okolo neho a popritom všeobecne rešpektovaní pre svoj charakter a výrazné človečenstvo. Každý jeden z nich je čistým vzorom pre ďalšie generácie, príkladom ako žiť, ako pracovať, ako rozdávať radosť, vieru a optimizmus, čo sú esencie, bez ktorých nemá polievka života žiadnu chuť. Nie, neboli vo všetkých smeroch stopercentní, veď to by neboli ľudia a oni neboli umelo vytvorenými robotmi, mali svoje človečenské slabôstky, ktoré ich však poľudšťovali a sprístupňovali nielen v kabíne bezprostrednému okoliu, ale aj širokej rodine fanúšikov a sympatizantov. I pre tých, ktorí sa s nimi nikdy osobne nestretli, no poznali ich cez výkony na ihrisku i prostredníctvom početných rozhovorov, ktorých laureáti SSSF poskytli za tie roky stovky.

A predsa sa na nás valí z jednej strany aj smútok. Lebo generácia dnešných 10-12-ročných detí nevie, netuší, kto bol Popluhár, Adamec, Vengloš a tí ďalší, že z tých 46 absolútne špičkových, úžasných ľudí a vynikajúcich majstrov lopty a diania okolo lopty dnešný (nielen) futbalový poter nepozná v tom lepšom prípade skoro nikoho, v tom horšom málokoho a v tom najhoršom ani jedného! To nie je výmysel, to nie je fabulácia, upravená pre tento článok, to je reálny neveselý fakt, vychádzajúci z osobného poznania z návštev našej siene slávy v Bratislave, nachádzajúcej sa v tesnej blízkosti sídla SFZ.

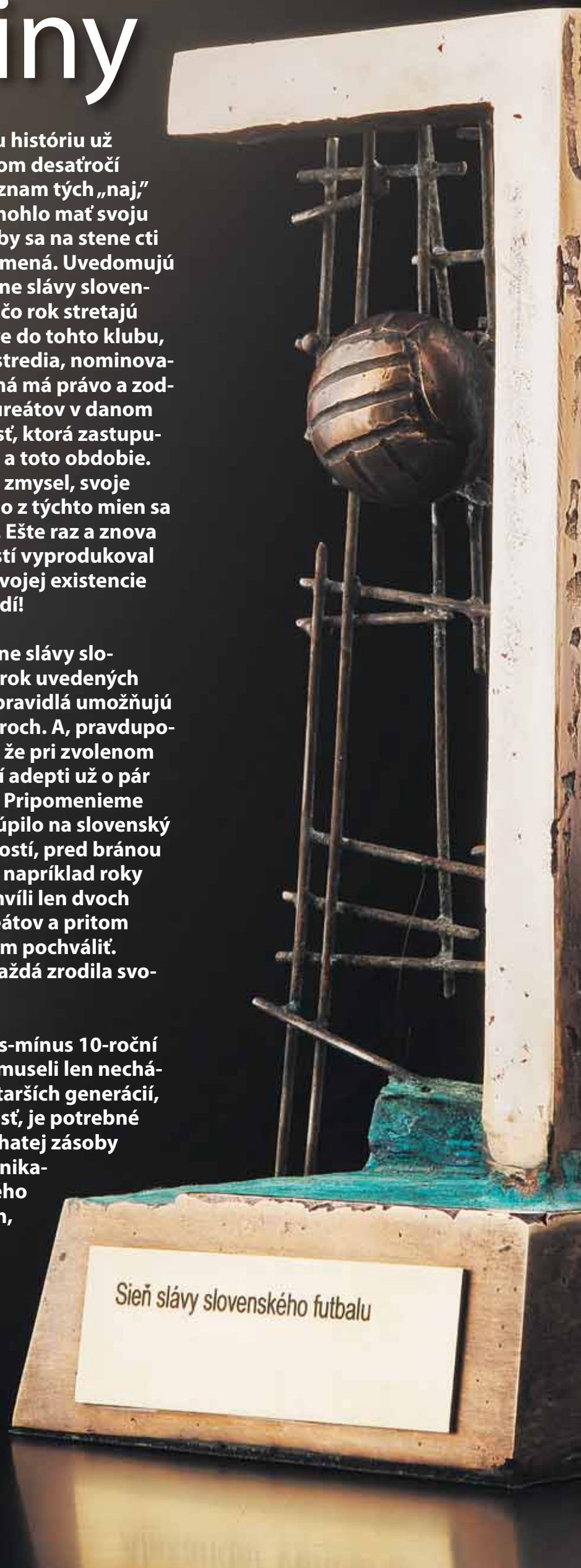
Je skľučujúce vidieť nechápavé oči tých, ktorí sú a budú pokračovateľmi štafety toho najlepšieho, čo slovenský futbal mal, má a bude mať. Oni to budú, o tom niet pochyb.

Rovnako ako o tom, že studnica tých, ktorých športové danosti a ľudské vlastnosti oprávňujú na hlasité búchanie na dvere našej siene slávy, sú stále stovky. Nie desiatky, ale stovky!

Slovenský futbal píše svoju históriu už viac ako 130 rokov, v každom desaťročí by bolo možno zostaviť zoznam tých „naj“, každé takéto obdobie by mohlo mať svoju malú sieň slávy a v každej by sa na stene cti právom objavili nádherné mená. Uvedomujú si to organizátori našej Siene slávy slovenského futbalu, ktorí sa rok čo rok stretávajú s návrhmi, aby začreli práve do tohto klubu, vybrali hráča z tohoto prostredia, nominovali Čestnej rade – ktorá jediná má právo a zodpovednosť za uvedenie laureátov v danom roku – akurát túto osobnosť, ktorá zastupuje, reprezentuje tento dres a toto obdobie. Všetky tieto podnety majú zmysel, svoje opodstatnenie, ani za jedno z týchto mien sa predkladateľ nemusí pýriť. Ešte raz a znova zopakujeme: tých osobností vyprodukoval slovenský futbal za dobu svojej existencie veľa, máme byť na koho hrdí!

Podľa platného štatútu Siene slávy slovenského futbalu je každý rok uvedených maximálne päť laureátov, pravidlá umožňujú aj menej, minimálne však troch. A, pravdupovediac, už sa objavili hlasy, že pri zvolenom tempe sa nám minú vhodní adepti už o pár rokov. Nie, nie je tomu tak! Pripomenieme znovu, za osem rokov vystúpilo na slovenský futbalový Olymp 46 osobností, pred bránou je však obrovská tlačienica, napríklad roky 1930 – 1940 majú v tejto chvíli len dvoch zástupcov v zozname laureátov a pritom aj vtedy sa mal náš šport čím pochváliť. A potom tie ďalšie etapy, každá zrodila svojich veľkých.

Aj preto, aby sa dnešní plus-mínus 10-roční adepti futbalovej lopty nemuseli len nechápavo diviť a my, členovia starších generácií, sa hanbiť za ich nevedomosť, je potrebné rok čo rok uvádzať z tej bohatej zásoby krásnych ľudí a zároveň vynikajúcich zástupcov futbalového prostredia ďalších a ďalších, odprezentovať ich čo najširšej verejnosti, pripomenúť ich hráčsku/trénerskú/funkcionársku veľkosť, podloženú človečenstvom v tej najčistejšej forme. Lebo patriť do slovenskej futbalovej rodiny je pocta, správajme sa preto k nej so všetkou úctou.

Čestná rada Siene slávy slovenského futbalu

JOZEF JANKECH (Narodil sa 24. 10. 1937 v Šali.)

Hral za Duslo Šaľa, TTS Trenčín a TŽ Třinec, po zranení odštartoval výnimočnú trénerskú kariéru. Viedol VSS Košice, Lokomotívu Košice, Martin, Žilinu, Slovan Bratislava, Levice, Dubnicu, v zahraničí zanechal významnú futbalovú stopu na Cypre, v Malajzii, Katare, Maldivách a v Spojených arabských emirátoch. V úlohe trénera slovenskej futbalovej reprezentácie pôsobil v rokoch (1995–1998) v 34 zápasoch. Výrazná osobnosť slovenského futbalu na poli hráčskom, trénerskom a funkcionárskom. Od roku 2020 laureát SSSF.

MICHAL ZEMAN (Narodil sa 28. 1. 1956 v Trnave.)

Slovenský novinár a publicista pokrývajúci viac ako 40 rokov okrem futbalu tiež spravodajstvo z cyklistiky, hádzanej, hokeja a ďalších športov. Účastník 14 záverečných turnajov MS a ME vo futbale, autor dokumentárnych kníh z viacerých z nich. Napísal 21 knižných publikácií, po rozpade Česko-Slovenska zakladateľ a organizátor ankiet Futbalista roka, od roku 2000 Ceny Petra Dubovského pre najlepšieho futbalistu Slovenska do 21 rokov, autor ankety Futbalista storočia a Tréner storočia na Slovensku.

JOZEF BARMOŠ (Narodil sa 28. 8. 1954 v Šuranoch.)

Legenda Interu Bratislava, v žltó-čiernom drese pôsobil 12 rokov. Päťkrát sa ocitol v Jedenástke roka (1977–1981), v roku 1978 bol druhý za Nehodom. Po ukončení štúdií na právnickej fakulte hral rok ako vojak v Dukle Praha, ČSSR reprezentoval v 52 zápasoch. Na ME 1980 sa zaslúžil o bronz, účastník MS 1982. V úlohe asistenta trénera Jozefa Jankecha viedol A-mužstvo SR, hlavný tréner SR do 21 rokov v rokoch 2007–2008. Posledné roky pôsobí v materskom Interi na pozícii prezidenta klubu. Od roku 2022 je laureátom SSSF.

DUŠAN RADOLSKÝ (Narodil sa 13. 11. 1950 v Trnave.)

Bývalý hráč Trnavy, Dukiel v B. Bystrici, Táboře a Kroměříži sa vo futbalovom svete presadil najmä ako tréner. V jeho vizitke sú zastávky počas takmer troch desiatok aktívnych rokov na klubových lavičkách v štyroch krajinách a pri dvoch reprezentáciách. Je dvojnásobným Trénerom roka, držiteľom ceny Fair-play Ivana Chodáka, víťazom Poľského pohára, Osobnosťou denníka Pravda, nositeľom Strieborného odznaku SFZ, čestným občanom mesta Grodzisk. Členom Čestnej rady SSSF je od roku 2020.

VOJTECH CHRISTOV

(Narodil sa 16. 3. 1945 vo Vranove nad Topľou.)

Na vrcholnú scénu rozhodcov vstúpil v roku 1974 a zotrval na nej dlhých 18 rokov. V roku 1980 viedol finále PVP, o rok neskôr semifinále EPM. Na MS 1982 písal otvárací zápas šampionátu a vo finále (NSR – Taliansko) asistoval na čiare. V úlohe hlavného arbitra viedol finále ME 1984 Francúzsko – Španielsko, účastník MS 1986 v Mexiku. V roku 1994 prevzal Zlatý odznak FIFA, neskôr zastával funkciu delegáta UEFA. Od roku 2021 laureát SSSF.

JÁN ŠVEHLÍK (Narodil sa 17. 1. 1950 v Lovči.)

S futbalom začínal v Žiari nad Hronom, od roku 1969 hral 13 sezón za Slovan Bratislava. Je dvojnásobným majstrom Európy, z roku 1976 a v kategórii do 23 rokov (1972). Navždy je zapísaný v histórii ako autor jedného z finálových gólov na ME'76. Získal štyri majstrovské ligové tituly, na konte má 300 zápasov a v nich 79 gólov v najvyššej súťaži. Po skončení hráčskej kariéry zostal súčasťou bratislavského klubu ako tréner či funkcionár na viacerých postoch. Je držiteľom Zlatého odznaku SFZ, Ceny fair-play Ivana Chodáka, od roku 2016 je čestným členom SFZ a od roku 2022 laureátom SSSF.

DUŠAN KEKETI (Narodil sa 24. 3. 1951 v Bratislave.)

Brankár vysokej kvality po mládežníckych rokoch v ČH strávil podstatnú časť hráčskej kariéry v drese Spartaka Trnava, jej záver v Austrii Klagenfurt, vojenčil v Dukle B. Bystrica. Má bronzovú medailu z ME 1980 a zlatú v kategórii do 23 rokov z ME 1972. Sedemnásobný čs. reprezentant získal tri ligové tituly. V období rokov 2007 – 2008 a 2013 – 2015 bol generálnym manažérom, od januára 2015 do decembra 2018 prezidentom Spartaka Trnava, pracoval aj ako riaditeľ NTC Senec a v štruktúre Únie ligových klubov ako riaditeľ (2011 – 2013).

Výkonná komisia Siene slávy slovenského futbalu

PETER PALENČÍK (Narodil sa 8. 8. 1975 vo Vranove nad Topľou.)

Vyštudoval pedagogickú fakultu Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre. V štruktúrach SFZ pracuje od roku 2004. Najprv ako koordinátor mládeže, od augusta 2005 do decembra 2019 na medzinárodnom a organizačnom úseku, z toho posledných deväť rokov ako jeho vedúci. Pôsobil aj ako technický vedúci reprezentácie do 21 rokov a riadil logistiku reprezentačného áčka. Od 1. januára 2020 je generálnym sekretárom SFZ. Na úrovni UEFA pôsobil ako zápasový riaditeľ pre kluby Šeriff Tiraspol, Zenit Petrohrad, Sporting Lisabon, CSKA Moskva, Schalke 04 Gelsenkirchen. Členom výkonnej komisie SSSF je od decembra 2019.

STANISLAV DUTKA (Narodil sa 24. 12. 1947 v Ružomberku.)

V máji 1967 nastúpil do Čs. rozhlasu v Banskej Bystrici, po piatich rokoch prišiel do Bratislavy. Absolvent FF UK (žurnalistika). Účastník štyroch záverečných turnajov MS, dvoch ME, desiatich OH a ZOH. Pôsobil na niekoľkých MS a ME v atletike, športovej strelbe, basketbale a hokeji. V roku 2012 odišiel do dôchodku, naďalej spolupracuje s RTVS. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

MARCEL MERČIAK (Narodil sa 31. 8. 1975 v Prešove.)

Absolvent Katedry žurnalistiky na FiF UK Bratislava. V STV externý redaktor v rokoch 1994–1997, od júla 1997 športový komentátor a redaktor športového spravodajstva. Je vedúcim odboru športu STV v Sekcii športu RTVS, komentoval šesť turnajov MS a šesť ME, účastník dvanástich olympijských hier. Dvakrát držiteľ ocenenia Absolútny OTO, trikrát vyhral anketu OTO športový moderátor, trikrát OTO športový komentátor, celkovo komentoval viac ako 700 futbalových prenosov, sedemkrát moderoval galavečer Futbalista roka. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

PETER ŠURIN (Narodil sa 6. 6. 1965 v Bratislave.)

Absolvent VŠ, odbor žurnalistika. Redaktor týždenníka Tip, od júna 1990 takmer 25 rokov v denníku Šport, šesťnásť rokov v úlohe vedúceho futbalového oddelenia. Ako novinár účastník troch MS a troch ME, viedol slovenský mediálny dom na Eure 2016 aj Eure 2020 a ME 21 v Poľsku 2017. Slovensko (predtým ČSSR) zastupoval od roku 1990 v ankete France Footballu Zlatá lopta, spolupracoval na viacerých knižných publikáciách, od 1. apríla 2015 zamestnaný na PR oddelení SFZ. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

PAVOL HOZLÁR (Narodil sa 17. 5. 1965 v Trenčíne.)

Absolvent gymnázia, VŠE v Bratislave. Vo futbale sa zviditeľnil v pozícii prezidenta klubu Ozeta Dukla Trenčín (1995 – 2002), dva roky bol členom Rady SFZ, tri roky (1999 – 2002) zastával funkciu viceprezidenta SFZ pre štátnu reprezentáciu. Od roku 2014 je na čele Siene slávy trenčianskeho futbalu, v profesnom živote zastáva momentálne post generálneho riaditeľa Expo Center a.s. Vo výkonnej komisii SSSF pracuje od jej vzniku na jeseň 2015.

Tajomník Siene slávy slovenského futbalu

PETER ZEMAN (Narodil sa 21. 2. 1973 v Piešťanoch.)

Aktívne hral futbal na amatérskej úrovni v nižších súťažiach. Absolvent konzervatória, VŠ UK v Bratislave, bývalý profesionálny hudobník orchestrov ÚH Praha a VH OS SR a prezidenta SR v Bratislave. Od roku 2006 pôsobí na PR oddelení SFZ, autor štatistických častí knižných publikácií prevažne o záverečných turnajoch MS a ME a biografii futbalových osobností, v súčasnosti junior PR manažér SFZ. Vo funkcii tajomníka SSSF je od jesene 2015.

JÁN ČAPKOVIČ

JÁN ČAPKOVIČ (11. 1. 1948 v Bratislave)

- člen Klubu ligových kanonierov
- tretí najlepší strelec v histórii Slovana
- najlepší strelec I. ligy 1971/72 s 19 gólmi
- najlepší strelec v histórii Slovenského pohára – 22 gólov
- držiteľ Ceny fair-play Ivana Chodáka (2006), držiteľ Ceny fair-play SOV (2006), Zlatý odznak SFZ (2007)

REPREZENTÁCIA

20 zápasov (1968 – 1974/6 gólov
A-mužstvo, olympijský tím 4/2,
juniorský tím 1/0

REPREZENTAČNÝ DEBUT

25. 9. 1968

v Kodani Dánsko – ČSSR 0:3

HRÁČSKA KARIÉRA

ČH Bratislava (mládež, 1977 – 1983)
Slovan Bratislava (1967 – 1977)

ÚSPECHY

3 x majster ČSSR (1970, 1974, 1975)

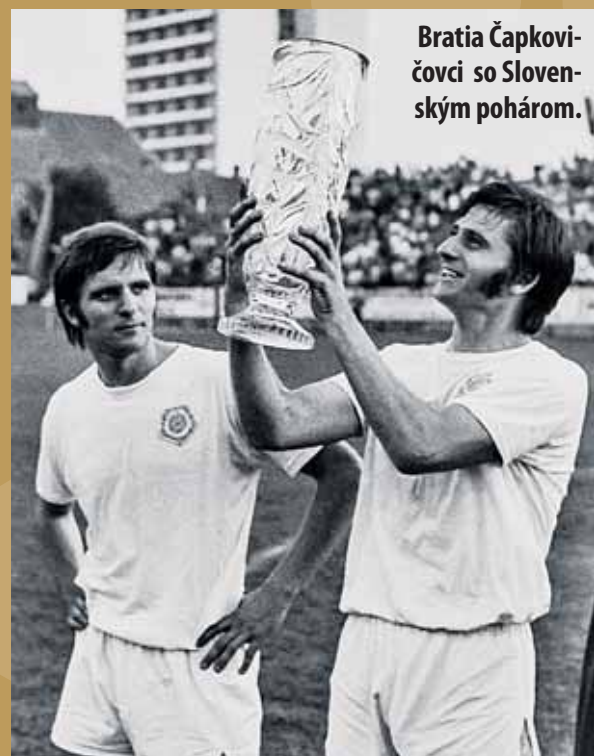
2 x víťaz Československého pohára
(1968, 1974)

4 x víťaz Slovenského pohára (1970,
1972, 1975, 1976))

1 x víťaz PVP (1969)

FUNKCIONÁRSKA KARIÉRA

ČH Bratislava tajomník (1979 – 2010/11)

Humor na život, góly do futbalu

Všetko zásadné pre jeho futbalovú kariéru prežil v jedinom drese, bratislavského Slovana. V žiadnom inom klube nehral v najvyššej súťaži, i keď pred a po pôsobení na Tehelnom poli bol aj v ďalšom bratislavskom klube, ČH. Ako dorastenec, ako futbalový vojak, ako tajomník.

S bratom-dvojčaťom sú spolu celý život, 75 rokov. Hrali spolu, trénovali spolu, užívali spolu život. Aj reprezentovali, ale nie spolu. Lebo keď jeden končil, druhý začínal: Ján si obliekal reprezentačný dres v rokoch 1968 až 1974, Jozef 1974 až 1977.

Zahral si na majstrovstvách sveta v roku 1970 v Mexiku. „**V našom kádri bol mladší len Jurkanin,**“ hlava-mapa. Nastúpil proti Anglicku, odohral 70 minút. Obliekal si i dres olympijského tímu, na samotné Hry však necestoval. „**Boli tam nejaké funkcionárske ťahy a na turnaj šiel inak zložený výber.**“ Nesmúti, nezávidí, realitom bol, je a vždy bude. Ono je to tak, že ako mu bola vrodená rýchlosť, je mu vlastný nadhľad so štipkou – nuž, niekedy aj priehrštím – humoru. Keď sú spolu s bratom, a to sú prakticky stále, je to útok na bránicu okolia. Zábavných historiek, zažitých i odporozovaných, akurátne vygradovaných až do záverečnej pointy majú „Čapáci“ v zásobe desiatky, aj preto sú vítanými hosťami stretnutí (nielen) vo futbalovom prostredí. Najznámejší príbeh je asi ten, ako gól Dukle na pražskej Juliske strelil Ján, no sám inicioval oslavné orgie okolo brata, pretože Jozef mal od trénera podmienku skórovať, aby nemusel platiť pokutu za predchádzajúci prehrešok. Preto má na konte oficiálne 100 strelených ligových gólov, hoci dal minimálne 101. „**A možno aj 102,**“ a zas neviete, či si robí žarty alebo je to pravda.

Post na ľavej strane útoku mal roky v Slovine vyárendovaný. Bol ľavák, jeden z poznávacích znakov odlíšenia od Jozefa, ktorý kopal pravou. Pravdou je, že Ján dával góly oboma nohami aj hlavou. Takže neprekvapí, že pri svojej stále výbornej pamäti dokáže určiť aj ten svoj asi najpamätnejší z finále Pohára víťazov pohárov z roku 1969. „**Dal som ho pravačkou!**“

Jeho prednosťou na ihrisku bola rýchlosť. „**Jožo bol rýchlejší na 100 metrov, ja na 50. Zmerali nám to,**

noviny písali, že 60 metrov zabehneme obaja za 7,1. Solídny čas i dnes, nie?“ vlohu zdedili i dcéry oboch.

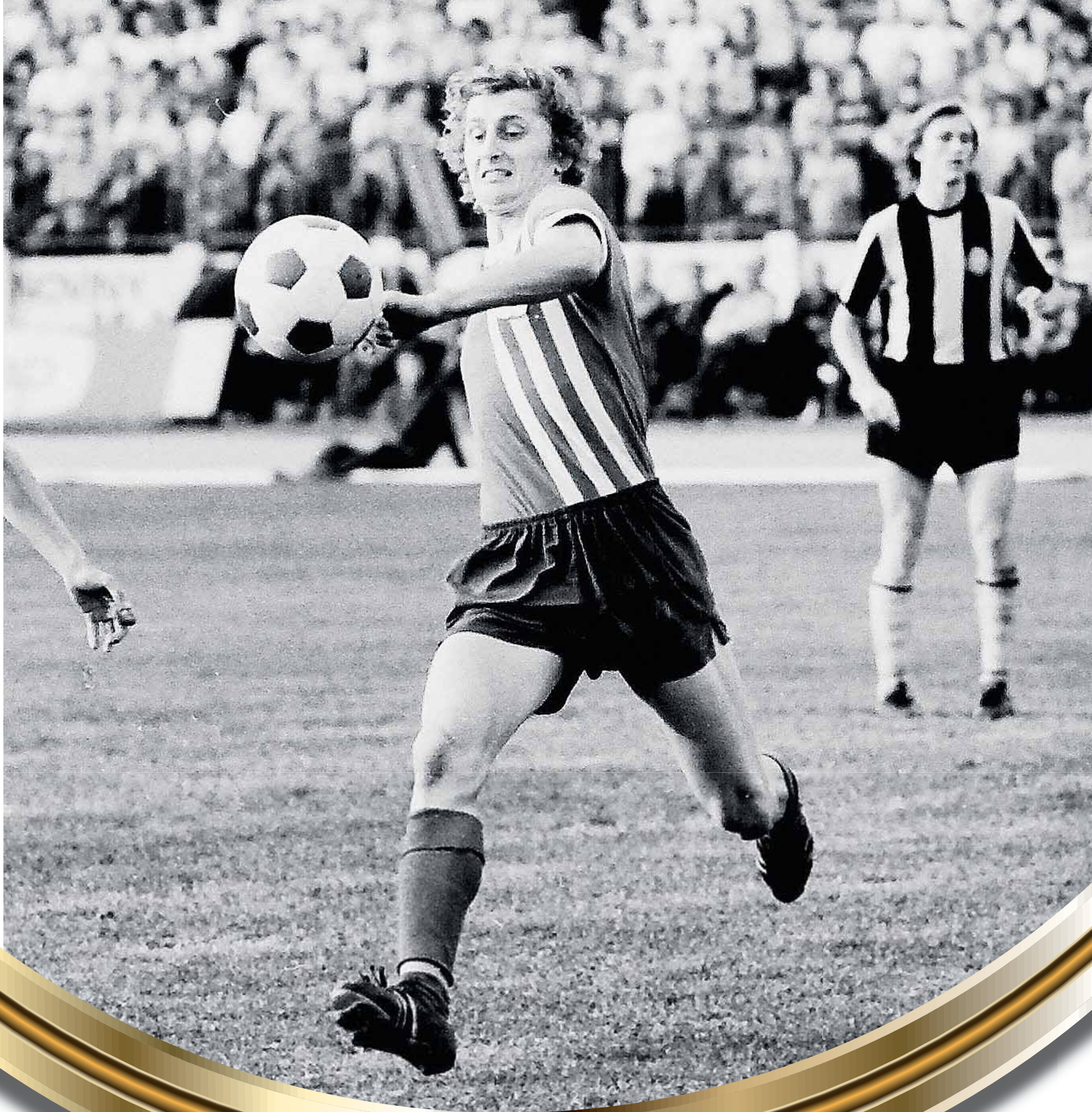
Tradovalo sa, že Ján dával góly po nezištných pasoch Karola Jokla, laureáta siene slávy z roku 2016. „**Pravda aj nie. Karolove prihrávky šli na krídlo, ja som zbehol k čiare a odcentroval, z toho padali góly, v mojej prvej sezóne v Slovine som prihral na štrnásť. Potom, keď v lete 1970 prišli Masný so Švehlíkom a zložil sa náš útok, počet gólov na mojom konte začal rásť,**“ táto výnimočná útočná trojica má na konte dokopy 282 prvoligových gólov: Masný 103, Ján Čapkovič 100, Švehlík 79, v tomto zložení odohrali 127 zápasov v najvyššej súťaži.

Hoci na ihrisku utiekol, komu chcel, v posledných rokoch ho naháňali zdravotné trápenia. Zlomená ruka, boľavá chrbtica, rakovina hrubého čreva, naposledy bedrový kĺb, vlastne oba. Šrámy ho však nezdolali, dekrét a trofej laureáta Siene slávy slovenského futbalu si s potešením prevzal. Sú v nej tak zasa spolu s bratom Jozefom, členom SSSF od roku 2016. Veď ako inak.

**SIEN
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

KOLOMAN GÖGH

KOLOMAN GÖGH

(7. 1. 1948 v Kladne – 11. 11. 1995 v Gattendorfe)

- na 48 zápasov v reprezentácii nastúpil bez prerušenia v základnej zostave (október 1975 – apríl 1980)
- v I. lige má na konte 226 zápasov, strelil 3 góly
- štadión v Kolárove nesie jeho meno
- v európskych pohároch nastúpil v 13 zápasoch:
v 11 za Slovan (4 v EPM, 7 v Pohári UEFA), 2 za VÖEST Linz (v Pohári UEFA)
- na vojenčine bol parašutista, mal za sebou aj množstvo zoskokov

OBRANCA

REPREZENTÁCIA

55 zápasov (1974 - 1980) / 1 gól,
olympijský tím 6/0

REPREZENTAČNÝ DEBUT

20. 12. 1974

v Teheráne Irán – ČSSR 0:1

HRÁČSKA KARIÉRA

Družstevník Kolárovo (1958 – 1963),
Spartak Komárno (1963 – 1967), Dukla
Holešov (1967 – 1968), LVS Poprad
(1969 – 1970), Slovan Bratislava (1970
– 1980), SV Vöest Linz (1980 – 1982),
DAC Poľnohospodár Dunajská Streda
(1982 – 1984), SV Gols (1987 – 1994)

ÚSPECHY

1 x – zlato z ME (1976)
– bronz z ME (1980)
– víťaz Čs. pohára (1974)

2 x majster ČSSR (1974, 1975)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

DAC Poľnohospodár Dun. Streda (hra-
júci asistent 1983/84), Slovan Bratislava
(asistent 1984 – 1986), SV Gols (hrajúci
tréner a tréner 1987 – 1995), Tatran
Devín (1994 – 1995)

Rovný, nenápadný, stopercentný

Obranca anglického typu,
rovný chlap, skvelý človek.
Stal sa symbolom absolútnej
spoľahlivosti, stopercentný,
hoci na pohľad nenápadný. Žiaľ, odišiel
zo sveta spomedzi našich majstrov
Európy ako prvý.

Jeho rodisko bolo v Česku, hoci rodina
mala korene v Kolárove, príčinou bola
vtedajšia politika presídľovania občanov
maďarskej národnosti. Akonáhle bolo
rodine umožnené vrátiť sa na Sloven-
sko, otec Ján tak s manželkou Vilmou
a piatimi deťmi urobil (a priviedli na svet
ešte šieste dieťa).

Jeho futbalový „rodný list“ je známy,
v nej je najslávnejšia, najväčšia a najpa-
mätnejšia desaťročná etapa v bratislav-
skom Slovane. Pôvodne viac drukoval
Interu, ale v Poprade (tam končil vojen-
činu), kde pracoval vo Vagónke a hral
futbal, ho trénoval bývalý hráč belasých
Štefan Kráľ. Od neho šiel chýr na Tehelné
pole a belasí ho v jeho 22 rokoch získali.
Najprv pre béčko, do prvého mužstva
ho vytiahol Michal Vičan a prvoligový
debut absolvoval pod Jánom Huckom.
Spočiatku v zostave blúdil po rôznych
postoch, prirodzené mu bolo hrať
pravou nohou, o ľavačku sa opieral.
Lenže jemu vlastná poctivosť v prístupe,
konaní, správaní i rozprávaní sa prejavili
a stal sa z neho ľavý obranca ako lusk.
Mal fantastickú kondíciu, mohol tréno-
vať od rána do večera, v tomto nepoznal
hranice. Nápadný svojou nenápadnos-
ťou si získal stabilné miesto v Slovane
a potom aj v reprezentácii. „**Jeden
z najlepších krajných obrancov na
svete, nenápadný, ale stopercentný,**“
napísal po finálovom turnaji ME 1976
o ňom francúzsky denník L'Equipe.
Keď sa ženil, práve šartoval svoju ka-
riéru v belasom drese. Nesmelo si pýtať
voľno zo sústredenia od trénerského
mága Michala Vičana. Na svadbu. „**Kto
sa žení?**“ spýtal sa tréner prísne. „**Ja.**“ Aj
to sa naozaj stalo.

Z hráča sa stal tréner, skúseností mal na
rozdávanie, bol na lavičke Slovana, na
Žitnom ostrove aj v rakúskej dedinke
Gols. Deväť rokov pendloval na trase
Bratislava – Gols, doma viedol futbalis-
tov Devína a roky si jeho prácu nevedeli
vynachváliť u susedov v Rakúsku. Práve
odtiaľ sa vracal, keď sa stala pre neho
osudná nehoda.

Čo sa presne stalo, nikdy nebudeme
vedieť. Bol v aute sám, cestu poznal.
Mohol ho chytiť mikrosprávok, taký
bol najčastejší záver príčiny havárie,

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

Po zisku titulu s brankármi Tiborom Matulom a Alexandrom Vencelom.

Nad hlavou so Slovenským pohárom. Vľavo Ján Čapkovič, vpravo Anton Ondruš.

možno mu niečo prebehlo cez cestu.
A možno ho postihla nejaká nevoľnosť,
v posledných týždňoch života sa občas
pošťažoval na bolesti...

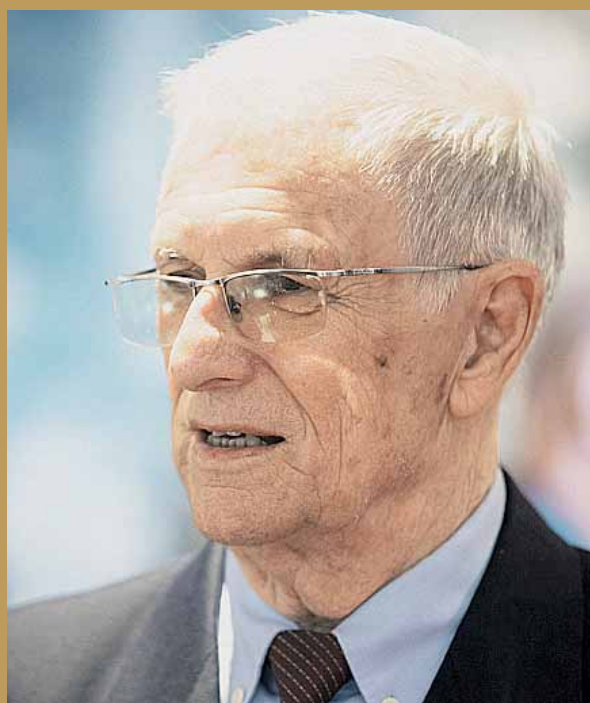
V dúbavskom dome, ktorý postavil pre
rodinu, má svoju vitrínu slávy. Je v nej
zlatá medaila i vlastný reprezentačný
dres, v ktorom odohral slávne finále ME
1976. No aj dres Nemca Uliho Hoenessa,
ktorý ako jediný nepremenil svoj pokus
v pamätnom rozstrele. Po zápase ho
získal Marián Masný, no on si ho vypýtal.
Lebo on hral na Hoenessa a nedal mu
dýchať. Ubránil ho tak, ako to vedel len
Gögh. Nenápadne, stopercentne, bez
jedinej chybičky.

JÁN MICHALKO

MUDr. JÁN MICHALKO (10. 12. 1936 v Košiciach)

- akademický majster Slovenska v trojskoku (1956)
- je jediným slovenským lekárom-nositeľom čestného titulu zaslúžilý letec
- držiteľ ocenenia Strieborné kruhy SOV (2009), Ceny Jána Popluhára (2015), Zlatého odznaku SFZ (2006), Ceny fair-play Ivana Chodáka (2002), Certifikátu FIFA i UEFA v oblasti športovej medicíny (1995), laureát ceny Športová osobnosť Košíc v kategórii Legenda (2016)
- držiteľ vyznamenaní Za zásluhy o rozvoj čs. telesnej výchovy I. stupňa (1980) a Za zásluhy o výstavbu (1989)

- člen realizačného tímu futbalistov VSS Košice (1960 – 1962), lekár hokejistov Dukly/VSŽ Košice (1965 – 1967), lekár futbalistov Lokomotívy Košice (1967 – 1994), lekár futbalistov 1. FC Košice (1994 – 2002), podpredseda zdravotnej komisie Československého futbalového zväzu (1978 – 1983), lekár MFK Košice (2006 – 2018), ženského tímu Lokomotívy Košice (2018 – 2020)

- lekár tímu na OH (1980)

- lekár A-tímu reprezentácie ČSSR (1983), Slovenska (1999)

- lekár reprezentácie Slovenska 16 (2003 – 2005)

- prvý hlavný odborník pre letecké lekárstvo armády Slovenskej republiky (od 1994)

ÚSPECHY

1 x zlato z OH (1980)

2 x - majster Slovenska (1997, 1998)
- víťaz Slovenského pohára (1977, 1979)
- víťaz Čs. pohára (1977, 1979)

Vítazný plukovník

Pri futbale bol jeden ľudský život, presne 55 rokov. Košický rodák hral futbal v tíme VSS, bol zdatným atlétom, hral basketbal a študoval. Pedant vo všetkom, na čo siahol. Okrem iného navrhol a spolupodieľal sa na vypracovaní metodiky výberu slovenského kozmonauta, aj preto bol členom vládnej delegácie pri štarte Ivana Bellu do vesmíru.

Predtým absolvoval lekársku fakultu UPJŠ, dvojročné postgraduálne štúdium v rámci košickej vojenskej nemocnice, bol vojenským lekárom v praxi stíhacieho pluku v Líně u Plzne a športovým v hokejovej Dukle/VSŽ Košice i futbale Lokomotívy, potom 1. FC a pri národných tímoch.

Jeho životným – aj športovým – krédom bolo: Prehra nie je životnou katastrofou. Aj preto vo svojom živote veľa prehier nezažil, tých katastrofálnych už vôbec nie. Vo vitríne má zlatú medailu z olympiády, dve za majstrovské tituly na Slovensku, dve trofeje za zisk Slovenského a dve za triumf v Československom pohári. Všetko toto získal ako člen úspešného realizačného tímu, on mal v ňom dôležitú funkciu lekára.

Aké silné puto mal k športu a k medicíne, taká silná väzba ho viazala k rodnému mestu. Dvakrát ho veľmi vážne ťahali do Prahy, ponúkali mu pozície, ktoré by mu zvýšili už aj tak vysoký rešpekt v celej spoločnosti. V roku 1978 mal či mohol byť lekárom pražskej Sparty po legendárnom Václavovi Čermákovi, o niečo neskôr mu z pražskej Dukly predostreli možnosť prevziať po Rudolfovi Kočekovi vedenie celého klubu. „**Podporili to aj**

hráči na čele s Ivom Viktorom, ale...

Svoj domicil nezmenil, hoci sa mohol stať generálom. Takto ostal plukovníkom, dnes už vo výslužbe.

Z Košíc však vyrážal do zahraničia, na cesty, stáže, výjazdy a semináre. „**V Líbyi som robil leteckého lekára, v Tripolise bola škola, kde sa školili piloti,**“ to bolo jeho z jeho exotických pracovných zadelení. Osobne sa tam stretol s Muhammadom Alim a získal jeho fotografiu s podpisom pre svoju dcéru.

Jeho život je plný silných príbehov a je v ňom dlhokánsky zoznam mien ľudí, ktorí za to stoja. V žiackom veku vyrastal s Andrejom Kvašňákom, ako lekár počas pôsobenia v Lokomotíve bol súčasťou najlepšej éry železničiarov so všetkými ich esami európskeho formátu. „**Jozef Móder mal také danosti, že to nemá obdobu. Nerobila mu problém pravá, ľavá, mal výbornú strelu a v šestnástke bol kráľ,**“ druhým dychom skladá svoj klobúk pred Jánom Kozákom st., následne menuje celú zostavu Seman - Mantič, Suchánek, Biroš, Dobrovič - Kozák, Móder, Fecko - Jacko, Józsa, Ujhely. Váži si roky v 1. FC Košice, nikdy sa neprestal hlásiť k priateľstvu s Alexandrom Rezešom.

Desiateho decembra oslávil 86. narodeniny, potom šiel na operáciu bedrového kĺbu. Jeho silný duch i trénované telo tak idú stále ďalej priamo za víťazstvom.

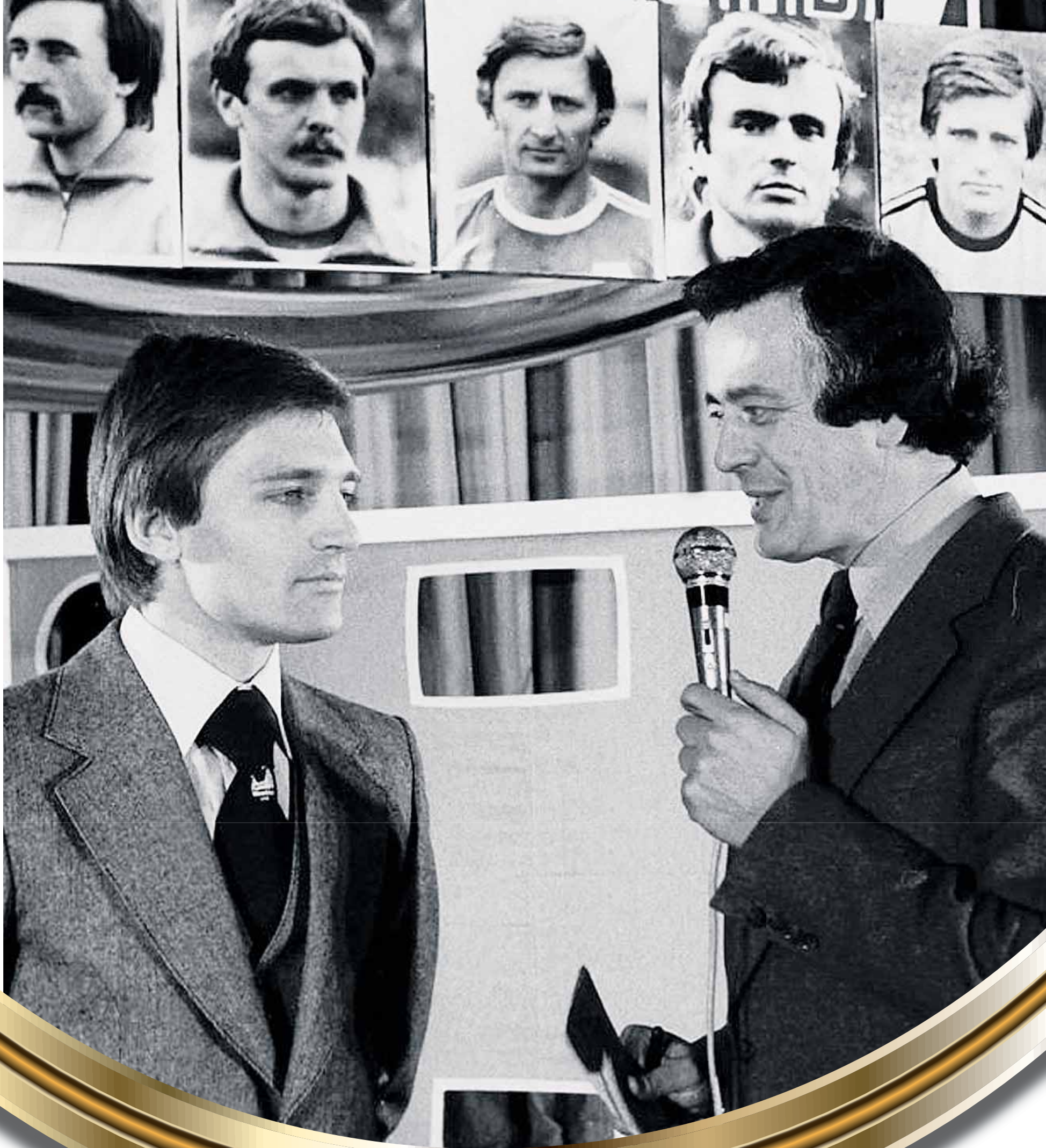

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

Pri príležitosti životného jubilea dostal reprezentačný dres od prezidenta SFZ Jána Kováčika (vľavo) a generálneho sekretára Jozefa Klimenta.

KAROL POLÁK

KAROL POLÁK

(7. 9. 1934 v Bratislave – 17. 1. 2016 v Bratislave)

- držiteľ televízneho ocenenia Zlatý krokodíl (1972)
- držiteľ Ceny Československej televízie (1981)
- Bronzové kruhy SOV (2003)
- Cena Mira Procházku (2008)
- Cena Fair play dr. Ivana Chodáka (2000)
- dvakrát hral vo filme: v komédii Ženy v ofsajdu (1971)
a v dráme V každom počasí (1974)

- futbal ČH Bratislava (dorast),
basketbal Slovan Bratislava

- absolvent VŠMU

- pracovník Československej televízie
(1959 – 1991), riaditeľ propagácie
a reklamy stávkovej kancelárie Terno
(1991 – 1995), TV Markíza (2005, zápas
Slovensko – Rusko), Rádio Hornet
(2007 – 2008), príležitostný spolupracov-
ník súkromných televíznych a rozhlaso-
vých staníc (od 2006)

8 x na MS vo futbale
(1962 – 1990)

7 x na ME vo futbale
(1964 – 1988)

6 x - na letných olympijských
hrách (1964 – 1980 a 1988)
- na zimných olympijských
hrách (1964 – 1976
a 1984 – 1988)

16 x na MS v ľadovom hokeji
(1961 – 1981)

Pri zápase spovedá legendu Jozefa Adamca.

Dlhoročnú komentátorskú dvojicu tvoril s Vítom Holubcom.

Priviazaný k mikrofónu

Názov je požičaný z knihy, ktorú napísal s českým televíznym súputníkom Vítom Holubcom ešte v roku 1972.

Televíziu vnímal od jej plienok v druhej polovici 50. rokov až po posledné živé komentovanie na jeseň 2005. Takmer polstoročie úctyhodnej kariéry, v ktorej stál pri zrode profesie televízneho športového komentátora u nás. Je spoluzakladateľom a najslávnejším predstaviteľom slovenskej komentátorskej školy. Tak, ako sa stala fenoménom televízia, stal sa fenoménom aj on. Tvrdý profesionál, skvelo ovládajúci slovenčinu, zakladajúci si na každom detaile, presný vo výslovnosti, s hlbokým hlasom, elegantným vystupovaním, noblesou a nezameniteľným prejavom. Na televíznej obrazovke bol magnetizujúcim „hlasom športu“ a „hlasom futbalu.“

Narodil sa tri mesiace po rímskom finále MS 1934. Jeho otec hral výborne futbal, ako ľavý krídelník to dotiahol do ligového dresu 1. ČsŠK Bratislava, veľa nechýbalo a mohol nasledovať Ferdinanda Daučíka do Slavie Praha. Karol odmalicka inklinoval k športu - hral futbal i basketbal - a k umeniu. Vyštudoval konzervatórium, hral na husle, skúšal operný spev, až skončil pri herectve na VŠMU. Už ako chlapec sa zúčastňoval na naživo vysielaných rozhlasových rozprávkach a inscenáciách. A prvými rozhlasovými štekmi sa zrodilo nikým netušené celoživotné pripútanie k mikrofónu.

V rozhlase neskôr čítal správy a keď sa 3. novembra 1956 rozbehlo na Slovensku televízne vysielanie, náhoda ho na jar 1958, krátko po skončení vysokoškolského štúdia, chystajúceho sa na prvý herecký angažmán, zaviedla do vysielania ako hlásateľa Ozvien dňa, vtedajších Televíznych novín. O necelý rok prvýkrát komentoval športový prenos, bola to krasokorčuľarska exhibícia v Bratislave. O niekoľko dní, presne 19. apríla 1959, aj prvý futbalový prenos z bratislavského derby Slovan – Červená hviezda. Zvyšok je známa história...

S najkrajšou hrou zažil zlatú éru slovenského futbalu, od Popluhára, Schrojfa, Adamca, Scherera a čílskych hrdinov, cez silné tímy „veľkej“ Trnavy a Slovana s bazilejským večerom belasého triumfu v PVP či putovanie do zlatého Belehradu, kde 20. júna 1976 pred jedenástou večer mohol vykriknúť po Panenkovom „dloubáku“ do Maierovej siete najčastejšie sa opakujúcu vetu zlatého televízneho archívu: „**Góóól, góóól, sme majstri Európy na rok sedemdesiatšesť!**“ Ako vravieval tréner

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKÉHO
FUTBALU**

Jozef Vengloš: „**Karol bol súčasťou tímu, bol jedným z nás!**“

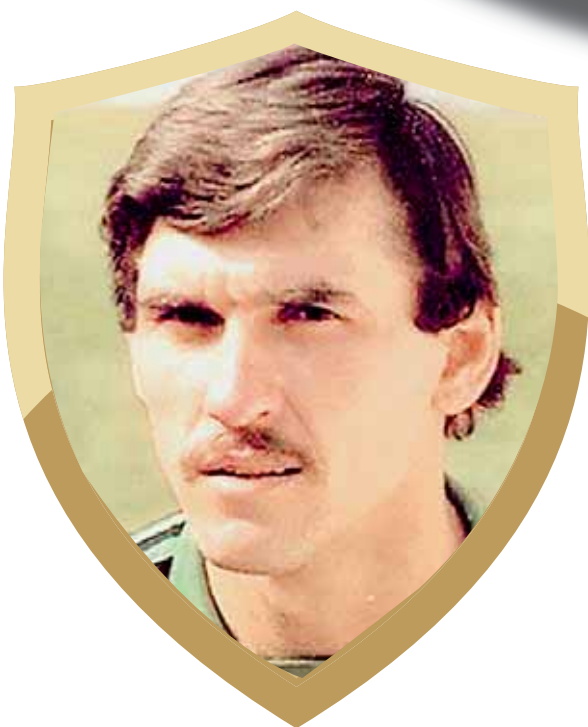
S futbalom absolvoval svetové a európske šampionáty, bol pri komentovaní zápasov, ktoré sa s niekoľkodňovým odstupom distribuovali letecky cez oceán z Čile 1962 do Európy, o štyri roky neskôr bol na MS v kolíske futbalu v Anglicku a potom na všetkých až po Taliansko 1990. Okrem toho sa zúčastnil na dvanástich letných a zimných olympiádach, komentoval na šestnástich MS v hokeji, na vyše dvadsiatich svetových a takmer tridsiatich európskych šampionátoch v krasokorčuľovaní aj so zlatými stopami Divína, Nepelu a Sabovčíka. Pripočítat k tomu musíme množstvo ďalších podujatí v najrôznejších športových odvetviach, ktoré sa postupne dostávali na televíznu obrazovku. Jeho mottom bolo: Hovor málo – povedz veľa.

V Československej televízii strávil 34 rokov, doslova si vychoval niekoľko generácií televíznych divákov a fanúšikov. Sprewádzal ich veľkými úspechmi nášho športu, približoval majstrovstvo najväčších športových osobností a vždy ich kládol ako príklad. „**Musíme si vážiť každého športovca, za všetko, čo športu obetuje a čo mu odovzdáva,**“ znelo jeho krédo. Keď začiatkom roka 2016 navždy odišiel, prezident SOV František Chmelár o ňom povedal: „**Karol Polák robil šport krajším.**“

S mikrofónom pracoval do vysokého veku.

STANISLAV SEMAN

STANISLAV SEMAN (8. 8. 1952 v Košiciach)

- v I. lige nastúpil na 242 zápasov
- v európskych pohároch má na konte 14 zápasov (8 v PVP, 2 Pohár UEFA, 4 Intertoto Cup)
- držiteľ ocenenia Zlaté kruhy SOV (2000)
- držiteľ Ceny Radovana Kaufmana SOŠV za celoživotné vystupovanie v duchu fair-play (2005)
- Športová osobnosť Košíc – kategória legenda (2009)

BRANKÁR

REPREZENTÁCIA

15 zápasov za A-mužstvo
(1980 – 1982), olympijský
tím 13/0, juniori 5/0

REPREZENTAČNÝ DEBUT

30. 4. 1980

v Košiciach ČSSR – Maďarsko 1:0

ÚSPECHY

1 x – bronz na ME (1980)
– zlato na OH (1980)
– účastník MS (1982)

HRÁČSKA KARIÉRA

Lokomotíva Košice (1970 – 1972,
1974 – 1984, 1987 – 1990), Dukla Banská
Bystrica (1972 – 1974), NEA Salamina
Larnaca (1984 – 1987),
VSŽ Košice (1991 – 1992)

TRÉNERSKÁ KARIÉRA

Lokomotíva Košice (hrajúci tréner branká-
rov (1987 – 1990), Kempten (Nemecko),
Dukla Banská Bystrica (1992 – 1994,
Tadhamon (1994), 1. FC Košice
(1994 – 2003), FC Ventspils (2004 – 2005),
MŠK Žilina (2006 – 2008), MFK Košice
(2009 – 2012), 1. FC Tatran Prešov
(2012 – 2014), MFK Ružomberok (2015),
tréner brankárov Slovenska 21
(2011 – 2014)

ÚSPECHY

1 x majster Slovenska (2007)

„Lokyobraz“ pribitý na stenu

Nemyslel si, že bude futbalovým
brankárom, lebo hrať začal
pravého obrancu. Nenapadlo
mu, že jeho brázda v košickej
Lokomotíve bude taká hlboká a taká
úrodná, lebo otec bol funkcionárom VSS,
logicky aj syna to ťahalo k strojárnom.
Lenže...

Tam nepochodil. Preto sa uchádzal
o miesto u susedov v Čermeli, kde ho
vzali. „**Trénoval som od desiatich ro-
kov. Mali sme dom hneď za štadiónom,
tam som vyrastal, na ihrisku som trávil
každý deň, poznal každé steblo trávy.**“

Raz neprišiel na zápas brankár a tréner
Kožárik ho ako najvyššieho postavil
medzi žrde. Dve náhody podčiarkli jeho
futbalový osud: Lokomotíva bola jeho
alma mater a post medzi žrdami schodí-
kom na piedestál nášho futbalu.

Pretože stále platí, že je jediným slo-
venským futbalistom, ktorý hral na maj-
strovstvách sveta, majstrovstvách Európy
aj olympijských hrách! Svojím spôsobom
unikátna bola dĺžka jeho reprezentačnej
kariéry. Trvala len čosi viac ako dva roky,
od apríla 1980 do júna 1982, počas nej
si pripísal 15 čiarok v zápasoch áčka, ale
stihol všetky spomínané vrcholové tur-
naje. A niežeby len bol v kádri mužstiev
na týchto turnajoch, on aktívne do nich
zasiahol a z dvoch má doma dokonca
medailu!

„**Bol som čiarový brankár, pätku som
až tak neovládal,**“ už z pozície trénera
hodnotil svoj prejav počas hráčskej
kariéry. Čo ale robil, robil veľmi dobre,
štatistici mu zarátali celkom 71 ligových
zápasov s vychytanou nulou v najvyššej
súťaži u nás a ďalšie na Cypre, v priemere
každý tretí duel s čistým kontom.

Ako hráč bol vzorom vernosti, nebyť vo-

jenčiny v druholigovej Banská Bystrici
a v závere epizódka za VSŽ, mal by počas
celej brankárskej kariéry u nás na sebe
len jediný dres, košických železničiarov.
Aj on chcel okúsiť tiež inú ligu, „**po šam-
pionáte v Španielsku bol môj prestup
do Malorky už skoro hotová vec, ale
padlo to, neviem presne, čo sa stalo,
niečo zbabrali funkcionári. Potom mi
ako náplasť vybavili na záver kariéry
trojročné pôsobenie na Cypre. Bol som
za to vďačný, lebo ja som bol v Loko-
motíve ako obraz pribitý na stenu.**“

Jeho trénerská kniha má tých kapitol
podstatne viac: doma, v zahraničí, na klu-
bovej aj reprezentačnej úrovni. Všade od-
vádzal dobrú robotu, čo dobrú, výbornú.
Ako hráč prebral brankársku štafetu od
Antona Flešara, ktorému pomerne dlho
kryl čoby mladík chrbát, a odovzdal ju po
štrnástich rokoch Mariánovi Vraštiakovi,
ako tréner sa podieľal na raste Kamila
Čontofalského, Dušana Kuciaka, Martina
Lipčáka, Mariána Kella, Martina Dúbrav-
ku, čím len potvrdil silu tejto brankárskej
školy. „**Niekedy sa vravelo, že čím je
brankár starší, tým je lepší, že dozrie-
va ako víno. Dnes to už neplatí,**“ zhrnul
svojich trénerských 25 rokov.

Dnes si užíva dôchodok. Chová kaná-
riky, má ich v záhrade vo veľkej voliére
aspoň tridsať, a sleduje ich, ako spievajú.
„**To je moje hobby už mnoho rokov.**“
Priznáva však ešte futbalovú túžbu
„**dožiť sa toho, že Loky bude opäť
v 1. lige.**“

Brankárske trio pred olympiádou 1980. Zľava Jaroslav Netolička, Stanislav Seman a Karel Stromšík.

**SIEŇ
SLÁVY
SLOVENSKEHO
FUTBALU**

LAUREÁTI 2016

**Jozef
ADAMEC**

(26. 2. 1942 – 24. 12. 2018)

**Jozef
ČAPKOVIČ**

(11. 1. 1948)

**Karol
DOBIAŠ**

(18. 12. 1947)

**Karol
GALBA**

(2. 2. 1921 – 15. 11. 2009)

**Karol
JOKL**

(29. 8. 1945 – 28. 10. 1996)

**Ján
POPLUHÁR**

(12. 9. 1935 –
6. 3. 2011)

**Anton
ONDRUŠ**

(27. 3. 1950)

**Adolf
SCHERER**

(5. 5. 1938)

**Viliam
SCHROJF**

(2. 8. 1931 –
1. 9. 2007)

**Leopold
ŠŤASTNÝ**

(23. 5. 1911 –
14. 5. 1996)

**Jozef
VENGLOŠ**

(18. 2. 1936 –
26. 1. 2021)

LAUREÁTI 201

**Titus
BUBERNÍK**

(12. 10. 1933 – 27. 3. 2022)

**Štefan
ČAMBAL**

(17. 12. 1908 – 18. 6. 1990)

**Jozef
KŠIŇAN**

(3. 1. 1927)

**Ján
PIVARNÍK**

(13. 11. 1947)

**Michal
VIČAN**

(26. 3. 1925 – 27. 1. 1986)

LAUREÁTI **2018**

**Andrej
KVAŠŇÁK**

(19. 5. 1936 – 18. 4. 2007)

**Anton
MALATINSKÝ**

(15. 1. 1920 – 1. 12. 1992)

**Marián
MASNÝ**

(13. 8. 1950)

**Ladislav
PETRÁŠ**

(1. 12. 1946)

**Anton
URBAN**

(16. 1. 1934 – 5. 3. 2021)

LAUREÁTI **2019**

**Ladislav
JURKEMIK**

(20. 7. 1953)

**Ladislav
KAČÁNI**

(1. 4. 1931 – 5. 2. 2018)

**Ladislav
KUBALA**

(10. 6. 1927 – 17. 5. 2002)

**Milan
SLUŽANIČ**

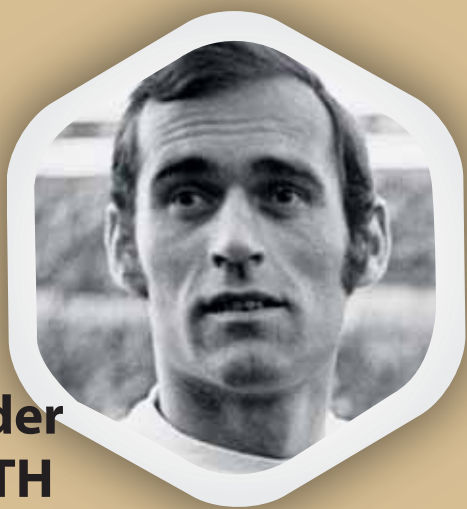
(2. 4. 1937 – 6. 7. 2020)

**Alexander
VENCEL st.**

(8. 2. 1944)

LAUREÁTI 2020

**Alexander
HORVÁTH**

(28. 12. 1938 – 31. 8. 2022)

**Jozef
JANKECH**

(24. 10. 1937)

**Ladislav
KUNA**

(3. 4. 1947 – 1. 2. 2012)

**Ladislav
PAVLOVIČ**

(8. 4. 1926 – 28. 1. 2013)

**Jozef
ŠTIBRÁNYI**

(1. 1. 1940)

LAUREÁTI 2021

**Ľudovít
CVETLER**

(17. 9. 1938)

**Vojtech
CHRISTOV**

(16. 3. 1945)

**Stanislav
JARÁBEK**

(9. 2. 1938)

**Jozef
MÓDER**

(19. 9. 1947)

**Jaroslav
POLLÁK**

(11. 7. 1947 – 26. 6. 2020)

LAUREÁTI 2022

**Jozef
BARMOŠ**

(28. 8. 1954)

**Ferdinand
DAUČÍK**

(30. 5. 1910 – 14. 11. 1986)

**Ján
KOZÁK**

(17. 4. 1954)

**Imrich
STACHO**

(4. 11. 1931 – 10. 1. 2006)

**Ján
ŠVEHLÍK**

(17. 1. 1950)

víno zdvora

Poctivé vína
od malých
vinárov

f vinoxdvora
i vinoxdvora

www.vinoxdvora.sk

víno
zdvora
Váh 2019
barrique

akevno.sk

**VENUJTE NÁM
2% Z DANÍ,**
podporíte sociálne
znevýhodnené talenty
z vašich klubov

ĎAKUJEME ZA PODPORU

Generálny partner

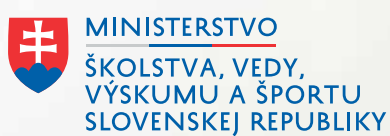
Platinoví partneri

Mediálni partneri

Partneri

Oficiálni dodávateľia

